

El Seat 850 va enfilem el carrer del Pont, En arribar al pont de baix, va girar cap a la Plaça, aquells metres de pujada portaven a la metròpoli, a l' espectacle de gent mai vist per aquells petits ulls. Tot bullia, gent amunt i avall carregada amb tota mena de materials, animals i carros, camions, cotxes de línia. Hi havia verdulares, gitanos, pagesos, ramaders.....

El nen mirava a tot arreu sense mirar enlloc, tot era nou i li semblava meravellós. Van parar davant del Bar Tomàs, allí on hi havia la piona del seu poble, on es recollien totes les compres per després carregar-les al camió del "recader", o a l' Alsina Graells.

La padrina va baixar del cotxe amb una cistella de dues tapes, on hi portava uns pollastres ja grossos per la seva germana, i va marxar directament a portar-los-hi .Més tard ja ens tornarem a trobar, va dir. El pare va dir que portava el cotxe a la vora del riu i que després seria per allí, segurament dins del bar.

La mare i el nen a fer la feina. Calia organitzar-se per fer tot el programa, ja que a la una havia d' estar tot fet i ja eren més de les nou. No cal dir que allí al reng tothom es coneixia i es saludava. Això ja va comportar un cert retard, però no es baixa cada dia al mercat.

Enfilant Plaça amunt pels porxos que donen al Barri Nou saluden les perruqueres, que són del mateix poble que ells, truquen a la cosina Maria només per dir que no tenen temps de pujar, i encara que la parenta insisteix acaben marxant a tota pressa. A mig Barri Nou entren a una petita botiga d' un sabater a deixar unes sabates per arreglar, la mare diu que el "Xeu" es el millor "remendon" de Balaguer, torneu cap a les dotze els hi diu.

Cap a la Plaça altre cop es parem a Cal "Pedro", un tros de coca de mil fulls per esmorzar i una xocolatina. Sense paraules... Passen pel carreró del costat de la fonda i donen al carrer Cadena on la mare truca a una porta per saludar la Lluïsa, un altra del poble que els vol fer passar, però ràpidament continuen a la Plaça del Pou. A la botiga del Mariano Auberni s' assabenten de l' hora: les deu i deu, i l' hi deixen l'encàrrec de què quan vingui al poble es passi a mirar el rellotge de paret, que ja no va, i es llàstima perquè és molt bonic i molt antic.

A la Plaça del Pou davant dels colonials hi ha el Mingo. És el "recader" del poble i està allí fent la comanda. Es treu un confit de la butxaca i li dóna al nen, que bo... Pintor Borràs enllà arriben a la Plaça Sant Salvador, allí hi ha un baster que en veure la pilota de "curio", diu que potser no té remei, però torneu a les dotze passades.

Tornen carrer Sant Jaume amunt, quin carrer més bonic, ple de botigues de tota mena, i al final el Muixí. La mare entra a la farmàcia, mentre el nen mira els pastissos, i després veu una botiga que fa cantonada on hi ha pollets vius, s'

embadaleix allí... Va- diu la mare- no t' encantis que ja són casi les onze i encara no hem fet res. Una mica més enllà, al carrer d'Avall, una parada amb revistes i tebeos, mare meva quantes coses. Després la mare saluda al Marvà, que per la guerra es refugià a casa seva. A l'altra porta, la Nuri i el Bonet, on la mare compra colònia, i xerra una bona estona perquè també són amics. Al davant mateix entren en una botiga fosca, un senyor gran enrosca la bombeta i es fa la llum. És una espardenyeria, i el nen pesca unes "botes de caçador", per anar per les serres pensa ell... Allí en diuen "xiruques".

El nen esta nerviós. És tard i encara no li han comprat els pantalons llargs promesos. Aquests, seran els primers de la seva vida. Llavors arriben a davant de cal Pujades, una bona botiga de roba, però pot ser massa seriosa. Surten cap a l'Argentina esperitats, però després de remenar, tampoc... La mare diu que potser al costat, i entren a la "Boutique de Paris". Quin nom, pensa el nen. Aquell senyor sap vendre i encara que la mare li diu que no duraran, ell tot seriós li diu: "si els trenca aquest hivern us en dono uns altres". A les tres setmanes amb els pantalons foradats dels dos genolls va dir " això es resol amb dues genolleres".

Ja eren les dotze i cap a dins de la Plaça que encara faltava el millor del dia, la parada de "soldadets". Era un home que realment feia respecte, i encara més el que s'explicava d'ell. Deien que de jove havia matat un home, però ves a saber... Allí, hi havia tota classe de figuretes de plàstic: simulant indis, vaquers, soldats, cavalls... i un "fuerte"! Aquell home també canviava contes i tebeos, la mare va treure un arsenal de "Jabatos", de "Capitans Trueno" i de "Hazañas Belicas" que amb pocs diners es van convertir en nous. També van caure unes quantes figuretes.

Van anar a la piona on es deixaven els paquets. La padrina era allí amb una de les seves nebodes: Hola Mercè, què fem?, Bé i vosaltres?. Ja m'ha dit la tia que tot va bé pel poble. Sí, com sempre molta feina. Mercè et deixem que mira l'hora i encara no hem acabat. Adéu, adéu...La padrina es quedava a guardar tot el fato i amb tot el que ella també havia comprat, (planter, unes espardenyas, arengades de " Cal Costa", pollets per engreixar i una bata de "boatina"...)

-Et recordes d'on hem deixat la pilota?-pregunta la mare. Dons ves-hi que jo vaig al "Xeu" per les sabates, té deu pessetes que m'ha dit que costaria. Ah, i torna cap aquí de seguida, que tu a tot arreu t'encantes...

El nen comença a córrer pel carrer d'Avall i en arribar a cal Romeu va voler passar pel passadís que dóna al carrer Major, li semblava un carreró misteriós, va seguir corrent fins al baster. Em sembla que durarà poc aquesta pilota, va dir el senyor, però de moment al nen li va semblar nova. Va pagar i va marxar fent-la botar pel carrer. Va veure unes escales a l'esquerra i va baixar cap a baix. La Reguereta era plena de gent: dones rentant i homes a l'ombra fumant.

Ell va seguir endavant amb la pilota. Al davant de “Cal Xirricló”, va reconèixer “lo Bep”, que era també del poble, que li va preguntar on anava tan fuent. El nen no es va parar, ja pensava que la mare li fotria un "escape". Però no, la mare arribava en aquell precís instant.

Corre, va dir la mare, que ja és la una. El pare i la padrina ja havien portat alguns paquets cap al cotxe, i la resta ja ho pujaria el "recader". Llavors era l'hora d'anar a buscar la germana a les monges. Hi estava interna. El dia que pujava al poble, sortia a la una. Tots quatre van baixar pel Portalet i la mare va entrar al “Manyet”. La Concepció, cosina de la mare estava tallant un xoriç. Entra Maria, oi que contenta de veure't, i el nen? Que gran..Té, un tros de xoriç. El nen l'agafa i se l'empassa. El de casa és millor, va pensar. Adéu, adéu.

El pare i la padrina ja eren al cotxe davant la “Rosaleda”, quan la mare i el nen van saludar al “Bep del Víctor”, un altre cosí, germà de la Concepció. Era l'amo de “La nova pista”, just passat el pont. Allí hi havia futbolins, ping-pongs, billars... i el diumenge orquestra de ball. El nen al·lucinava.

Per fi, tots al cotxe Passeig amunt, quines cases tan altes, pensava quan mirava per la finestra el nen. A mig Passeig en una gran esplanada on encara quedaven restes d'una serradora, uns quants nens jugaven a futbol, ja s'hi hagués quedat...Després van arribar a les monges, la mare es disculpa amb la germana Solé de la porteria per la tardança, però “hermana” ja se sap, baixem poc a mercat i se'ns escapa el temps. On és la nena, va dir la mare, la monja digué que al pati i prengué la ma del nen perquè l'acompanyés.

La nena va venir corrents en veure el nen. Es van estimar, però ell només veia aquell camp de “baloncesto”, aquelles porteries de “balonmano” que podien servir per jugar a futbol també. Al poble, quan eren cinc o sis, amb quatre pedres muntaven un camp de futbol a l'era Canut, però allò era un altra cosa. Van tornar tots tres cap a la porteria on la mare parlava amb la directora, la “hermana” Adelina, que en aquell moment li explicava alguna cosa de la seva estància a Bogotà. Gràcies “Madre” demà ja la tornarem abans de les vuit de la tarda. S'acomiadaren totes tres.

Ja dintre del vehicle tots cinc enllaunats van tirar cap al carrer Urgell, on per arribar-hi s'havia de passar per un carreró molt estret que s'acabava al bar del Taribó. Al nen li fascinava com era bon xofer son pare. Poder passar per aquell estret sense tocar enlloc. A la gasolinera van omplir el dipòsit, van saludar al Recaredo i a l'Andal que n'eren els amos i eren d'algun poble a prop del seu, i cap a casa.

En deixar enrere els gegants de la costa del Sant Crist al nen li entra una mica de tristor, però a la vegada va pensar en totes les coses noves que s'endua dins del cap, perquè quan estigués sol al poble, les pogués tornar a viure una i altra vegada.